Αὐρήλιον, Κομήτην τοῦ Χάλεϋ, Μικρὸ Διαβολάκι, Μικρὸν Δόγην, Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα, Μίαν τῶν Χαρίτων, Σκληρὴν Σκλαβιάν, Κόρην τῆς Μακεδονίας, Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην·— ἡ Λευκὴ Περιστερὰ (0) μὲ *Ἀεροναυτοπούλαν, Συλφίδα, Πεταχτὴν Νεραϊδούλαν, Ναυτόπαιδα Σπετσῶν·* — ἡ *Ἰδιότροπος Ξανθούλα* (0) μὲ *Ἀθανάσιον Διάκον, Μελάχραν, Ἔγγονον Αὐτοκράτορος, Ρεζεντᾶ.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Λατρευτὴν Σταυροφόραν* (ἔλαβα·) *Κ. Σαραντίδην* (πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς ἀπὸ ποῖον φυλλάδιον τοῦ περιοδικοῦ ποῦ λέγεις ἀντεγράφη τὸ ποίημα, διὰ νὰ τὸ ἀναφέρω ὡρισμένως·) *Βυζαντινὸν Ἀετὸν* (μὲ γειὰ τὸ καινούργιο σπίτι·) *Βάρκαν τοῦ Κανάρη* (τετράδια ἔστειλα· ἡ σημερινὴ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» σὲ πληροφορεῖ·) *Κῦμα τοῦ Πόντου* (ἔλαβα τὸ ὡραῖον δελτάριόν σου ἀπὸ τὴν Σόφιαν·) *Ταϊτοῦ* (ἐλπίζω νὰ λαμβάνῃς τώρα τὸ φύλλον, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκεῖ συνδρομηταὶ τὸ λαμβάνουν·) *Λεϊλὰ Σουλτάναν* (ἔστειλα·) *Αἴγειρον* (προτιμῶνται τὰ συντομώτερα·) *Λευκὴν Περιστερὰν* (ἀντιγράφῃς ποιήματα εἶνε περιττόν· ὅταν συνθέσῃς ἰδικά σου, τότε μοῦ στέλλεις· αὐτὰ ποῦ βλέπεις νὰ δημοσιεύω, εἶνε πρωτότυπα ἔργα τῶν ὑπογεγραμμένων·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (τὰ ἔμαθα ὅλα καὶ σᾶς συγχαίρω διὰ τὸν μεγάλον σας πατριωτισμόν·) *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* (ὄχι· στεῖλέ μου ἄλλα·) *Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν* (τί νὰ γίνῃ!) *Ζιᾶ Βέην* (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν εἰς τὸ μέλλον· ὅσας ἐργασίας καὶ ἂν ἔχῃς, ἅμα θέλῃς, εἰμπορεῖς νὰ οἰκονομῇς ὀλίγον καιρόν·) *Συλφίδα* (ἔστειλα· συνῆλθες λοιπὸν ἀπὸ τὸν τρόμον ποῦ σοῦ ἐπροξένησεν ἡ πυρκαϊά; βέβαια, δὲν ἦτο εὐχάριστον πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι καὶ τόσον ὑπερβολική·) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἑλληνικὸν Ξίφος* (ἔστειλα· ὡραία ἡ ἐπιστολή σου·) *Ἀεροναυτοπούλαν, Φοίβην* (ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς ἔλειπεν, ἀλλὰ τώρα ἦλθεν·) *Ὡραίαν Ἀμαζόνα* (τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου πατρός·) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Πατριὴν Ναυτοπούλαν* (ἔστειλα· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε πλέον·) *Πλειάδα κλπ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *31 Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἰγραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

406. Δεξίγριφος

Μίαν πόλιν τῆς Γαλλίας
Μὲ ἐπίρρημ' ἂν κολλήσῃς,
Στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων
Ἀσφαλῶς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

407. Στοιχειόγριφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Θὰ σὲ βάλῃ στὴν ἀγκάλη
Ὅταν θενὰ κοιμηθῇς,
Μ' ἂν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι
Τότε θὰ εὐχαριστηθῇς
Ὅταν θενὰ τραγουδάει.
Καὶ ἂν λιγάκι τὸν πειράξῃς,
Τότε θὰ σοῦ κουβαλάει
Ὅ,τι, λῦτα τὸν προστάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλειᾶ

408. Μεταγραμματισμὸς

Ἄδικα τὸν κόπο κάνω
Πῖ νὰ βγάλω, Λᾶ νὰ βάλω.
Δένδρο ἦταν καὶ τὸ ἕνα.
Δένδρο εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Η. Ἀναγνωστοπούλου

409. Γωνία

```
  +******  = Ἀρχ. ἰατρός.
*+*****    = Ἀρχ. ὄργανον.
**+****    = Μάντις.
***+***    = Ἀρχ. πόλις.
**+****    = Βασιλεὺς Λυδῶν.
*+*****    = Ἀσθένεια.
  +******  = Βασιλεὺς Περγάμου.
```

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν εἶδος λέμβου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Ν. Γεωργοπούλου

410—414. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Λόχος, ῥῆμα, χαρά, ἄλγος, μηρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελάχρας

415. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων

Κυνικὸς φιλόσοφος—ζῶον=σύνδεσμος+
Κοινὸν ἀρωματικὸν—Σύνδ.=προστακτικὴ+
Ἀντωνυμία—ἀντωνυμία=ἀντωνυμία.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλιρροίας

416. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχὶς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων:

1, Δένδρον ἀρωματῶδες. 2, Ὡραία τέχνη. 3, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 4, Περίφημος μάντης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιλχὰ-Χανούμ

417. Φωνιεντόλιπον

μ - κρντ - ν - μ - κρθτ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Ἀστέρος

418. Γρῖφος

Οἶκος	Οἶκος		Ἄλλο
Οἶκος	Οἶκος	ὄντα	Ἄλλο
Οἶκος	Οἶκος		Ἄλλο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριώτου τοῦ Ὁμήρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33.

336. Διαβήτης (διά, βῆ, τίς).—337. Τόμσκη-Ὄμσκη. — 338. Πάρος-φάρος-Χάρος. — 339. Ναὶ-ἶνα.

340.
```
    Σ
  Τ Ι Σ
Τ Ο Σ Ο Σ
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ
  Σ Ο Σ Ο Σ
    Σ Ο Σ
      Σ
```

341. ΟΡΑΤΙΟΣ (ροιά, Ἀραράτ, Τάρας, Ἴστρος, σῖτος.) 342—343. 1, *Πέλαγος*, (πὲ λαγός!) 2, *Ὑμέναιος*, (Εἶμαι νέος.)—344. ΕΣΤΙΑ (Ἑρμῆς, ἀΣτήρ, ἀεΤός, ΔανΙα, ἈθῆνΑι.)—345. Ὁ πλοῦτος θνητὸς ἡ δόξα ἀθάνατος.—346. *Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν*(π' ἐρ-ὰς ἐπὶ τέ-λυμη-ἀπὸ δι λι-ὸν.)

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὁμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὧραι ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερμι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχεῖα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται],

Παρακαλῶ τὸν *Φιλελεύθεραν* νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομά του.—*Πατριὴν Ναυτοπούλα.* *(Γ', 137)*

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογρ. δελταρίων πανταχόθεν, Ἑλληνιστί, Γαλλιστὶ καὶ Ἰταλιστί. Προτιμῶ καλλονάς. Διεύθυνσις: *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*, ὁδὸς Μαιζῶνος ἀρ. 124, *Πάτρας.* *(Γ', 138)*

ΖΗΤΩ!!! σπεύσατε νὰ ὑποδεχθῆτε!!! Ἔρχεται ὁ αὐτοκράτωρ ***Αὐτοκρατορικὸς Ἀετὸς*** τῆς «Διαπλασιακῆς Αὐτοκρατορίας!» μετὰ τοῦ διαδόχου ***Νέου Ὀρφέως*** καὶ τοῦ μυστικοσυμβούλου ***Δεινοπαθουμένης Ἑλλάδος***, ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν αὐτῆς. Ζητοῦνται ψευδωνυμοῦχοι πρὸς κατάληψιν τῶν ἀνωτάτων θέσεων. Ἀπευθυντέον: *Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα*, Poste-restante, *Βόλον.* *(Γ', 139)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ 37ου ΚΑΙ 38ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελίδας 321 καὶ 329)

ΑΘΗΝΩΝ· *Ἀλ. Γρ. Φωτούνας (37-38), Γρ. Ι. Πάϊκος (38), Γεώρ. Θ. Πετσανᾶς (38), Φανὴ Ν. Λεοτσάκου (33), Εὐστ Φ. Παναγιωτάκος (38), Χαρ. Γ. Οἰκονόμου (38).*
ΠΕΙΡΑΙΩΣ· *Ἐμμ. Δ. Τσολάκις (37).*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΚΡΑΤΑΣ· *Δημ. Η. Κυριαζόπουλος (38)*
ΚΟΛΟΥ· *Γεώρ. Ν. Φιντικάκης (38).*
ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ· *Κωνστ. Εὐθ. Βλάμης (38).*
ΓΥΘΕΙΟΥ· *Δημ. Ἀν. Φραγγιᾶς (38).*
ΛΑΡΙΣΣΗΣ· *Φίλεργος Ἡγεμονὶς (38).*
ΠΑΤΡΩΝ· *Καίτη Ἀχόλου (35).*
ΣΠΑΡΤΗΣ· *Ἀθ. Γ. Βαλασάκης (36, 37, 38), Πάνος Ψυχογιὸς (38), Νικολ. Ι. Ρασσογιάννης (38), Εἱμαρμένη (38).*
ΣΠΕΡΧΕΙΑΔΟΣ· *Χρ. Ἀλ. Χριστοφόρου (38).*
ΦΑΡΣΑΛΩΝ· *Βύρων Δ. Κουσουμπλῆς (38).*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· *Κλεοσίμνη Π. Παπασπυρίδου(38).*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ· *Ἐλπὶς Βλάση (37-38).*
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΒΣΚΗ· *Μαρία Μ. Ρίζου (36).*
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Νικολ. Δ. Λαζαρίδης (36).*
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Κ. Ἰ. Κυριακίδης (38). Μαρία Μπάλτα (36), Κλέαρ. Ν. Μανωλάτος [38].*
ΣΜΥΡΝΗΣ· *Θάλεια Παπάζογλου [37-38].*
ΧΑΝΙΩΝ· *Μυρσίνη Π. Ἀλεπουδέλη [38].*
ΧΙΛΗΣ· *Σ. Μαυρίδης [36].*
ΧΙΟΥ· *Μαρία Ε. Πλυτᾶ [37-38].*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀφθὲν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ἡ ἐν Σμύρνῃ ΘΑΛΕΙΑ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ *ἡ ὁποία καὶ ἐνεγράφη διὰ μίαν τιμητρίαν.*

Πλεονάζουν λεπτὰ 40 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὶν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρας ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων. — 1988.

Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος *Ἐν Ἀθήναις, 11 Σεπτεμβρίου 1910* *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 41*

«Τοὺς δείχνει ἕνα μεγάλον ἀστακό σὰ γουρουνόπουλο...» (Σελ. 334, στ. 6'.)

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

— Φεύγομε αὔριο.

— Ἐμεῖς τὸ Σάββατο τὸ βράδυ.

— Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ἄννα ἔφυγαν.

— Ναί, μᾶς ἔγραψαν.

— Καὶ μᾶς.

— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἀνδρέας δὲν γράφει ὑπερβολές;

— Τοῦ ὀρέσουν καὶ τὸ συνειθίζει· ἐγὼ ὅμως δὲν ἔλαβα γράμμα οὔτε ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα οὔτε ἀπὸ τὴν Ἄννα.

— Ἀλλά;...

— Ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὰ Ζηρόπουλα. Μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι γνωρίστηκαν στὸ χωριὸ μ' ἕνα κοριστάκι.. Ἄννα..

— Τὴ δική μας;

— Ναί...καὶ μ' ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι...

— Τὸν Ἀνδρέα;

— Βεβαιότατα. Ἔγειναν φίλοι καὶ ὅλοι τὴν ἡμέρα ψαρεύουν μαζί. Οἱ γονεῖς τῶν τοὺς ἔδειξαν ἕνα λαμπρὸ μέρος. Φαίνεται, ὅτι ἡ Ἄννα μονάχη της πιάνει τόσω πολλὲς γαρίδες, ὥστε ἡ μαγείρισσα δὲν ἐννοεῖ νὰ τὲς μαγειρέψῃ.

— Γιατὶ θὰ εἶνε πολὺ μικρές.

— Ὄχι, κακέ, ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἔχει τόσω μεγάλες καταρόλες.

— Τότε λοιπὸν πῶς κατορθώνει νὰ κάμνει κόκκινους τοὺς ἀστακοὺς ποῦ πιάνει ὁ Ἀνδρέας; — Τί; ὁ Ἀνδρέας πιάνει ἀστακούς;

— Ἔτσι μᾶς γράφει.

— Ἐσὺ ἐπιάσες ποτὲ στὴ ζωή σου ἀστακό;

— Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι.

— Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι, ὅτι ἀρκεῖ νὰ καθήσῃ κανεὶς στὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ μιὰ μύγα στὴ μύτη τῆς πέννας του, ὅπως τὸ κάμνουμε καμμιὰ φορὰ στὸ σχολεῖο γιὰ παιγνίδι!

— Ὤ, ξέρω καλὰ πῶς πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς δίκτυα...

— Ἡ κοφίνια...

— Κοφίνια ποῦ τὰ ρίχνουν στὴ θάλασσα, κοντὰ στοὺς βράχους, μὲ δό-

λωμα μέσα καὶ μὲ φελλὸ στὴν ἄκρη ἑνὸς σχοινιοῦ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὰ ξαναβρίσκουν.

— Δὲν μοῦ λὲς τίποτα νέο!

— Ὄχι βέβαια· ἀλλ' ἂν ὁ Ἀνδρέας πιάνῃ ἀστακούς, θὰ πηγαίνῃ στὴ θάλασσα μὲ μιὰ βάρκα, ποῦ κάνει φλοῦ-φλοῦ-φλοῦ, καὶ κουνιέται.

— Ἄ, τὸ κούνημα, τί ὡραῖο ποῦ εἶνε!

— Ὡραῖο;...αὐτὸ ἐξαρπᾶται.

— Ἀπὸ τί;

— Ἂν σὲ πιάνῃ, δὲν εἶνε καθόλου ὡραῖο.

— Ἐμένα δὲν μὲ πιάνει καθόλου. Κουνιέμαι μὲ τὴν κούνια καὶ πάω ὅσο ψηλὰ θέλῃς, μὰ ποτὲ δὲν ζαλίζομαι, οὔτε κτυπᾷ ἡ καρδιά μου.

— Ἄ, στὴ θάλασσα εἶνε ἄλλο πρᾶγμα! Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ ἀντέχουν καὶ στὸ δυνατότερο κούνημα τῆς ξηρᾶς, καὶ ὅμως στὴ θάλασσα γίνονται πτῶμα.

— Ἀλήθεια;

— Ἀλήθεια. Στὴ θάλασσα, ξέρεις, εἶνε δύο εἰδῶν κουνήματα: τὸ ἕνα ἔτσι, 'μπρὸς-πίσω· τὸ ἄλλο ἔτσι, δεξιᾷ-ἀριστερᾷ· τὸ πρῶτο εἶνε τὸ καραντί, τὸ ἄλλο εἶνε τὸ σκαμπανέβασμα. Δὲν ἀντέχει κανείς!

— Καραντὶ καὶ σκαμπανέβασμα γίνονται καὶ τὰ δυὸ μαζί;

— Ὄχι πάντα. Ἀλλὰ ἢ τὸ ἕνα ἔχῃς ἢ τὸ ἄλλο...μπρρρρ!...

— Οἱ μεγάλοι λοιπὸν ψαράδες τῶν ἀστακῶν;

— Αὐτοὶ εἶνε συνειθισμένοι στὴ θάλασσα· ὁ Ἀνδρέας ὅμως δὲν ἔγινε ἀκόμη μεγάλος ψαρᾶς...

— Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν ἔχει κοῦκκο ψαράδικο.

— Οὔτε γενάκια γύρω στὸ πρόσωπο.

— Οὔτε χυντρὰ παπούτσια.

— Οὔτε ἀδιάβροχο μανδύα.

— Καὶ προπάντων δὲν ἔχει πίπα.

— Ναί, ναί, γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἀληθινὸς ψαρᾶς, χρειάζεται μιὰ μικρὴ πίπα στὴν ἄκρη τοῦ στόματος.

— Καὶ νὰ μὴ φοβᾶται τὴ θάλασσα.

— Καὶ νὰ τὴν γνωρίζῃ.

— Νὰ ξέρῃ τὰ ρεύματα.

— Τοὺς ἀνέμους.

— Τοὺς ἀστακούς!

— Ὅλ' αὐτὰ μαρτυροῦν, ὅτι ὁ φιλαράκος μας λέει λόγια ὅταν μᾶς γράφῃ ὅτι πιάνει ἀστακούς.

— Ἐκαυχήθη ἴσως ἀλλὰ δὲν εἶπε καὶ ψεύματα...Ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφουν οἱ φίλοι μου Ζηρόπουλοι, μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ἀνδρέας περιπατοῦσε στὴν ἀκροθαλασσιὰ μὲ τὴν Ἄννα καὶ μὲ τὰ Ζηρόπουλα, ὅταν ἀπάντησαν κάτι ψαράδες ποῦ γύριζαν ἀπὸ τὸ ψάρεμα. «Πῶς πῆγε σήμερα τὸ ψάρεμα, μπάρμπα-Στάθη;» ρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

— Μπάρμπα-Στάθη λένε τὸν ψαρᾶ;

— Ἔτσι φαίνεται. «Λαμπρά, ἀποκρίθηκε ὁ μπάρμπα-Στάθης· θέλεις νὰ ἰδῇς;» (ὁ μπάρμπα-Στάθης ἔχει παιδιὰ καὶ ξέρει ἀπὸ περιέργεια...) Ἀδειάζει τὰ καλάθια του καὶ ἐξηγεῖ στὸν Ἀνδρέα μας, στὴν Ἄννα μας καὶ στὰ Ζηρόπουλα, πῶς πιάνονται οἱ ἀστακοὶ μὲ τὰ κοφίνια. Τοὺς δείχνει ἕνα μεγάλον ἀστακὸ σὰν γουρουνόπουλο, ἄλλους πιὸ μικρούς, καὶ καβούρια μεγάλα, καὶ καβούρια μικρά, καὶ γαρίδες ἕνα σωρό, καὶ λογιῶν λογιῶν ψάρια ποῦ εἶχε πιάσῃ μὲ τὰ δίκτυά του. Ἔπειτα τοὺς δείχνει τὰ μέρη ὅπου βρίσκονται γαρίδες,—κάτι βραχάκια σκεπασμένα μὲ φύκια. Ἔπειτα τοὺς ἐξηγεῖ τὰ φῶτα τοῦ φάρου, τὰ σημεῖα τοῦ σηματογράφου καὶ τὰ λοιπά.

—Τύχη ποῦ τὴν εἶχαν οἱ καλοί μας φίλοι νὰ βροῦν ἕνα μπάρμπα-Στάθη στὸ χωριὸ ποῦ περνοῦν τὰς διακοπάς των!

— Μὰ σὲ ὅλα τὰ παραθαλάσσια ὑπάρχουν τέτοιοι μπάρμπα-Στάθηδες. Φθάνει νὰ τοὺς μιλᾷ κανεὶς μὲ καλωσύνη, γιὰ νὰ τοὺς κάμνῃ φίλους εὐθύς. Φαίνονται ἄγριοι, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε ἀγαθοὶ καὶ τρυφεροί. Καὶ ἔχουν παιδιά, ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια, ποῦ δὲν εἶνε εὐτυχῆ σὰν καὶ μᾶς. Καὶ τόσα παιδάκια εἶνε κεῖ-πέρα ὀρφανά! Γιατὶ ἡ θάλασσα, ξέρεις, εἶνε μιὰ μεγάλη φόνισσα πατέρων. Ἂς μὴν τὸ ξεχνοῦμε αὐτὸ τώρα ποῦ πηγαίνομε καὶ μεῖς!...

— Αὔριο!

— Τὸ Σάββατο τὸ βράδυ!

— Ξέρω 'γὼ τί θὰ κάμω τὰ λεπτὰ ποῦ ἔχω μαζεμένα στὸν κουμπαρᾶ μου!

[Ἀπὸ τὸν «FIGARO DE LA JEUNESSE»]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

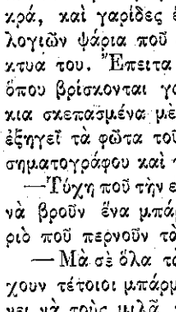

Με τὸ φθινόπωρον ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας. Διὰ σᾶς προπάντων τοὺς μαθητάς. Διότι τελειόνουν αἱ καθιερωμέναι διακοπαὶ καὶ ἀνοίγουν τὰ Σχολεῖα. Ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦμεν τὴν ἰδίαν σχεδὸν ζωὴν καὶ τὸ καλοκαῖρι, — μεταξὺ τῶν μεγάλων εἶνε εὐτυχεῖς ἐξαιρέσεις ὅσοι εἰμποροῦν νὰ διακόπτουν τὴν ἐργασίαν των καὶ νὰναπαύωνται, — ἡ προσέγγισις τοῦ χειμῶνος δὲν μᾶς ἐνθυμίζει παρὰ ὅτι πρέπει νὰ φορέσωμεν βαρύτερα ροῦχα. Σεῖς ὅμως, οἱ ὁποῖοι τόσον ἀποτόμως θὰ μεταβάλετε ζωὴν καὶ συνήθειαν, καὶ ἀπὸ μίαν ἐξοχὴν θὰ κλεισθῆτε εἰς ἓν σχολεῖον, καὶ ἀπὸ μίαν παρατεταμένην ἀργίαν θὰ ἐπανέλθετε εἰς τὸν διδάσκαλον, εἰς τὸ βιβλίον, εἰς τὴν μελέτην, — θὰ ἔχετε κάποιον κλονισμὸν καὶ θὰ αἰσθάνεσθε κάποιον πόνον...

Ἄ, ναί, τὸν ἐνθυμοῦμαι κ' ἐγὼ αὐτὸν τὸν πόνον ἀπὸ τὰ παιδικά, τὰ μαθητικά μου χρόνια. Καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν μοῦ ἦτο ὀλίγον ὀξύς. Ἀπὸ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου ἔχανα τὴν εὐθυμίαν μου· ὁ Σεπτέμβριος μ' ἔρριπτεν εἰς μελαγχολίαν ἀληθινήν· καὶ ὅταν ἤρχετο ἡ ἡμέρα ποῦ θἄφινα τὸ σπιτάκι μου, τὸ περιβολάκι μου, τοὺς γονεῖς μου, τὰ παιγνίδια μου, καὶ... τὴν ὀκνηρίαν μου, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, μία μεγάλη λύπη μοῦ ἔφερνε δάκρυα. Ἔκαμνα ὅτι ἠμποροῦσα διὰ νὰναβάλλω αὐτὴν τὴν ἡμέραν, καὶ ἂν ἦτο στὸ χέρι μου, θὰ ἐπερνοῦσεν ἴσως ὁ χειμῶνας χωρὶς νὰποφασίσω νὰ «συμμαζευθῶ»... Ἀλλὰ ποῦ! Μίαν Δευτέραν, πρὸ ἡμερῶν ὡρισμένην καὶ ἀγωνιωδῶς περιμενομένην, ὁ πατέρας μου, μ' ἔπαιρνεν ἀπὸ τὸ «χεράκι» καὶ μ' ἐπήγαινεν εἰς τὸ «σχολάκι». Πῶς τὸν ἐνθυμοῦμαι ἐκεῖνον τὸν δρόμον, ποῦ ὡμοίαζε τόσον μὲ δρόμον μαρτυρίου!...

Ξεύρετε ὅμως καὶ τί ἄλλο ἐνθυμοῦμαι καλά; Ὅτι ἔφθανεν ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σχολείου, διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα. Τὸ ἔπαιρνα ἀπόφασιν, καθὼς λέγουν, διότι δὲν ἠμποροῦσα νὰ κάμω καὶ διαφορετικά. Ἀλλὰ μόλις ἔπαιρνα αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν καὶ ἐκαθήμην εἰς τὸ θρανίον... ἀποφασιστικῶς, ὅλα πλέον μοῦ ἐφαίνοντο ρόδινα. Καὶ ὁ διδάσκαλος ποῦ ἦτο καλός, καὶ οἱ συμμαθηταί μου ποῦ μάγαποῦσαν, καὶ τὰ βιβλία μου ποῦ ἔλεγαν τόσα εὔμορφα πράγματα, καὶ ἡ αἴθουσα τοῦ Σχολείου ποῦ ἦτο στολισμένη μὲ τόσον ὡραίας εἰκόνας καὶ ρητὰ εἰς τοὺς τοίχους μὲ χάρτινα γράμματα, καὶ ἡ θάλασσα ποῦ ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ παράθυρον λαμπυρίζουσα εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ὁ γέρω ἐπιστάτης μὲ τὴν ἀγαθήν του φυσιογνωμίαν, καὶ τὸ διάλειμμα τῆς δεκάτης, καὶ ὅλα καὶ ὅλα...

Διαμιᾶς συνήθιζα τὴν νέαν ζωήν μου, ἡ ὁποία ἦτο ἡ παλαιά. Διότι ἡ παρένθεσις τοῦ καλοκαιριοῦ, τῶν διακοπῶν, ἐξαλείφετο ὡς διὰ μαγείας. Ἐνόμιζα ὅτι καὶ χθὲς ἐπῆγα εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπως θὰ ἐπήγαινα καὶ αὔριον. Ἡ λύπη καὶ ἡ μελαγχολία μὲ ἄφιναν, ἡ δὲ χαρὰ ἐγκαθιδρύετο εἰς τὴν ψυχήν μου τόσον ζωηρά, ὅσον καὶ ἐκείνη ποῦ αἰσθανόμουν ὅταν ἐτελείοναν τὰ μαθήματα.

Ὑποθέτω, ὅτι εἰς ὅλα τὰ παιδιὰ συμβαίνει τὸ ἴδιον. Ἡ λύπη ποῦ αἰσθάνονται εἰς τὴν ἀρχήν, μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν Σχολείων, τοὺς περνᾷ ἀμέσως. Δὲν εἶνε ὀλιγώτερον εὐτυχῆ τώρα μὲ τὴν ἐργασίαν παρὰ πρὶν μὲ τὴν ἀργίαν. Καὶ ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε, διότι ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας, ποῦ ἐξασφαλίζει καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μέλλοντος, εἶνε ἡ εὐτυχεστέρα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στὴν εὐκάλυπτο ἀπὸ κάτω
ποταμὸς ρηχὸς περνᾷ,
βρέχει χόρτα κ' ἕνα βάτο
κι' ἀνθισμένα δειλινά.

Τὰ πουλιὰ κοπαδιαστὰ
τὸ φθινόπωρο πρὶν φύγουν
Πάν' στὰ χόρτα ἐκεῖ 'μπροστὰ
κ' ἐκεῖ λούζονται, ἐκεῖ σμίγουν.

Κι' ὅταν φύγουν καὶ λαλήσουν
ὕστερη λαλιὰ καϋμοῦ,
χόρτα, δένδρα θὰ μοιρήσουν
στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Ὁ Τιάρκος διετάχθη ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα νὰ φέρῃ μίαν ἐπιστολήν του εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν Μαρίαν-Λουΐζαν καὶ νὰ μείνῃ πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ μὲ τὴν μητέρα του εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ Ραμπουγιέ, φρουρούμενα ἀπὸ Αὐστριακούς. Διὰ ν' ἀπατήσῃ αὐτούς, ὁ καλὸς Βοημὸς μεταμορφώνεται εἰς ποιητὴν δαντελλῶν καὶ κατορθόνει οὕτω νὰ εἰσαχθῇ μὲ τὰς πραγματείας του, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε δανείσῃ ἡ Ζινέττα, εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου εὑρίσκονται ἡ Αὐτοκράτειρα, ὁ μικρὸς Βασιλεύς καὶ ἡ κυρία Μοντεσκιού. Ὁ αὐστριακὸς ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος τὸν εἰσήγαγεν, εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ· διὰ τοῦτο ὁ Τιάρκος ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ ρόλον πραγματευτοῦ καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰς δαντέλλας του εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν.*

Διεκόπη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ ἰδῇ τί κάμνει ὁ ἀξιωματικός, καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἔχω μαντίλλιες, ἐσάρπες, μαντηλάκια, κεντητὲς τραχηλιὲς διὰ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης καὶ φίνες δαντέλλες γι' ἀσπρόρρουχα. Εἶνε ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ συρμοῦ, τὸ ὁποῖον προμηθεύει ὅλην τὴν παρισινὴν ἀριστοκρατίαν.

Ἡ Μαρία-Λουΐζα ἔπαιρνε κ' ἐξήταζε μ' ἐνδιαφέρον τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ τῆς ἐπεδείκνυεν ὁ Τιάρκος, καὶ τὰ ἐπερνοῦσεν ὁλονὲν εἰς τὴν κυρίαν Μοντεσκιού, ἡ ὁποία, προσποιουμένη ὅτι τὰ παρατηρεῖ μὲ τὴν μεγαλειτέραν προσοχήν, ἔρριπτεν ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὸν πάντοτε παρόντα αὐστριακὸν ἀξιωματικόν.

Μετ' ὀλίγον, ὁ τελευταῖος αὐτός, βαρυνθεὶς ἴσως νὰ ἐπιβλέπῃ, ἔκαμε μερικὰ βήματα, πρὸς τὴν ἐξωστόθυραν, τὴν ἀνοικτὴν πρὸς τὸν κῆπον, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, κυττάζων τὸ θαυμάσιον ἀναβρυτήριον.

Ὁ Τιάρκος δὲν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία. Ἔβγαλεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν τσέπην του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ναπολέοντος, καὶ τείνων αὐτὴν πρὸς τὴν Μαρίαν-Λουΐζαν, μαζὶ μὲ μίαν δαντέλλαν, τῆς εἶπε σιγά:

— Μεγαλειοτάτη, γράμμ' ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα!

Ἡ Αὐτοκράτειρα πρὸς στιγμὴν τὰ ἔχασεν, ἐδίσταση. Ἔπειτα ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔκρυψεν εἰς τὸν κόλπον της.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἁπλῶς.

— Δὲν εἶνε μόνον αὐτό, ἐξηκολούθησεν ὁ νεαρὸς βοημός, βλέπων ὅτι ὁ αὐστριακός, ἐντελῶς ἥσυχος πλέον, εἶχεν ἀφίσῃ τὴν θέσιν του καὶ περιπατοῦσε τώρα εἰς τὸν κῆπον· δὲν εἶνε μόνον αὐτό· ἔχω ἀκόμη νὰ διαβιβάσω εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σου μίαν ἐπιθυμίαν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ἡ Μαρία-Λουΐζα ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν παράδοξον ἐκεῖνον πραγματευτὴν νὰ ὁμιλήσῃ, ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἔπαιζεν εἰς τὸ πάτωμα μ' ἕν ἁμαξάκι, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Τιάρκον, τὸν ἐκύτταξε καλὰ καὶ ἔξαφνα, ἀναγνωρίζων τὸν φίλον του, ἀνέκραξεν:

— Ὁ Τάκος!...καλέ, εἶνε ὁ Τάκος!.. Καλημέρα, Τάκο!..Γιατὶ δὲν εἶσαι πιὰ ντυμένος σὰν ἀκόλουθος;

Ἡ κυρία Μοντεσκιοῦ ἔσπευσε νὰ κάμῃ τὸν μικρὸν νὰ σιωπήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα ἀνεγνώρισε πλέον τὸν πρώην γιδαμαξᾶν.

— Γρήγορα, εἶπε μὲ κάποιαν στενοχωρίαν, ὡς φοβουμένη νὰ γίνῃ συνένοχος αὐτῆς τῆς μασκαράδας· πῆτε μου τί ἄλλην παραγγελίαν σᾶς ἔδωσε δι' ἐμὲ ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Μεγαλειοτάτη, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος, ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ διέτκξε νὰ ἐπιστρέψω πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης καὶ νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψω πλέον.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Μοντεσκιοῦ ὡς νὰ ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειάν της, καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἀδύνατον! ὁ οἶκος τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης εἶνε συμπεπληρωμένος.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ θέλει, κυρία! ἐπέμεινεν ὁ Τιάρκος μὲ σταθερότητα.

Ἡ Μαρία-Λουΐζα ἐδάγκασε τὰ χείλη· σπασμὸς θυμοῦ τὴν συνεκλόνισεν ὁλόκληρον καὶ ἡτοιμάσθη νὰ νεύσῃ νὰ βγάλουν ἔξω τὸν τολμητίαν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν διατάσσῃ ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἐπενέβη. Δὲν εἶχε χάσῃ οὔτε λέξιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκηνήν, καὶ μὲ νοημοσύνην ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του, ἐνόησε τὰ πάντα.

— Μαμμά, εἶπεν, ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς θέλῃ νὰ μείνῃ ὁ Τάκος μαζί μου, πρέπει νὰ κρατήσῃς τὸν Τάκο!

Ἡ αὐτοκράτειρα ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν περὶ αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποῖαν τῆς ἐπροξένησεν ὁ συλλογισμὸς τοῦ μικροῦ Βασιλέως. Δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν θέλησι ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, μεθ' ὅλα ὅσα συνέβησαν, ἦτο πάντοτε ὁ σύζυγός της, καὶ ἐκάλεσε τὸν σταυλάρχην.

— Κύριε Καζινύ, τῷ εἶπε, νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης ὁ νέος αὐτός, ποῦ μοῦ τὸν στέλλει ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ὁ σταυλάρχης εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν Τιάρκον, τῷ ἐμειδίασε καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἀλλοίμονον, Μεγαλειοτάτη! Δὲν ἀγνοεῖτε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης εἶνε περιωρισμένος κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ κ. Μέττερνιχ, καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ προσλάβωμεν ὑπηρέτην ὑπεράριθμον.

Ὁ μικρὸς ἐκτύπησε τὸ ποδαράκι του.

— Ὁ Τάκος δὲν εἶνε ὑπηρέτης, εἶπεν, ὁ Τάκος εἶνε ἀκόλουθός μου! Ἐγὼ θέλω νὰ παίζω μαζί του!

— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης δὲν ἔχει πλέον ἀκόλουθον! ἀπεκρίθη μελαγχολικῶς ὁ κ. Καζινύ.

— Τί; ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς μὲ θρηνώδη ἀγανάκτησιν. Λοιπὸν δὲν εἶμαι πιὰ Βασιλεύς;

Διὰ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν σκηνήν, ἡ Μαρία-Λουΐζα, βλέπουσα τὸν αὐστριακὸν ἀξιωματικὸν διευθυνόμενον πρὸς τὴν τραπεζαρίαν, διέταξε:

— Ἐπιτέλους βάλτε τὸν εἰς τοὺς σταύλους, εἰς τὰ μαγειρεῖα, ὅπου θέλετε. Ἀφοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ θέλῃ νὰ τὸν κρατήσωμεν, θὰ τὸν κρατήσωμεν.

Ὁ σταυλάρχης ὑπεκλίθη, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Τιάρκον, τῷ εἶπεν:

— Ἐλᾶτε μαζί μου, Τιάρκε· θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸν ἀρχιιππικόμον· ἴσως θελήσῃ νὰ σᾶς προσλάβῃ.

Ὁ μικρὸς βοημὸς ἐχαιρέτησε τὴν Μαρίαν-Λουΐζαν, ἔπειτα, πλησιάσας τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, τῷ εἶπε:

— Καὶ πάλιν, Μεγαλειότατε, θὰ ἔχετε τὸν ἀκόλουθόν σας, καὶ πάλιν θὰ παίξωμε μαζὶ ὡραῖα παιγνίδια. Ὡρκίσθηκα στὸν πατέρα σας τὸν Αὐτοκράτορα νὰ μὴ σᾶς ἐγκαταλείψω, καὶ θὰ μείνω μὲ κάθε τρόπον!

Καὶ ἐξῆλθε μὲ τὸν κ. Καζινύ, ὁ ὁποῖος, μόλις εὑρέθησαν μόνοι, τῷ ἐξεμυστηρεύθη ὅτι, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Μέττερνιχ, ὅλοι οἱ Γάλλοι αὐλικοὶ καὶ θεράποντες ἀντικαθίσταντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ Αὐστριακῶν.

— Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, προσέθεσεν ὁ κ. Καζινύ, διετάχθην νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Βιέννην.

— Καὶ πότε αὐτὴ ἡ ἀναχώρησις; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος.

— Ἴσως μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἴσως αὔριον, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας δὲν θἀργήσῃ νὰ τὴν διατάξῃ.

— Καλά, ἐσυλλογίσθη ὁ Τιάρκος, φθάνω στὴν ὥρα!

Εἰς τοὺς σταύλους

Συνομιλοῦντες, ἔφθασαν εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ Ἀνακτόρου, ὅπου ἦσαν οἱ σταῦλοι, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν θαυμασίαν κεγτρικὴν αἴθουσαν, ἡ ὁποία δύναται νὰ περιλάβῃ ἑκατὸν δύο ἵππους, καὶ τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι στολίζονται μὲ διακοσίας τέσσαρας ὡραίας ἐλαφοκεφαλάς.

Ἕνας χονδρὸς ἄνθρωπος, μὲ αὐστριακὴν στολήν, ἐπέβλεπε τὴν διανομὴν τῆς κριθῆς καὶ περιεφέρετο πρὸ τῶν ἱπποκόμων του μὲ τὸ μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ κ. Καζινὸ τὸν ἐκάλεσε διὰ νεύματος καὶ ὁ ἀρχιιπποκόμος ἐπλησίασεν ἀπροθύμως, ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἤλλαζε κυρίους.

— Φράντς, εἶπεν ὁ σταυλάρχης πρὸς τὸν Αὐστριακόν· σοῦ φέρνω τὸν νέον αὐτὸν Γάλλον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πάρετε εἰς τοὺς σταύλους.

— Μά... ἔκαμεν ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος.

— Διαταγὴ τῆς Αὐτοκρατείρας!

— Πολὺ καλά, ἀπεκρίθη ὁ Φράντς· ξέρει ὅμως ἀπὸ ἄλογα αὐτὸς ὁ νέος;

— Ὅσο γι' αὐτό, μπορεῖτε νὰ εἶσθε ἥσυχος, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος· τάλογα εἶνε ἡ δουλειά μου.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε. Μοῦ λείπει ἴσα-ἴσα ἕνας ἱπποκόμος. Ὁρίστε ἐδῶ, καὶ ἀρχίστε ἀμέσως τὴν ἐργασία σας.

Ταῦτα λέγων μὲ μοχθηρὸν μειδίαμα ὁ χονδρὸς αὐστριακός, ἥρπασεν ἓν δίκρανον τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸν τοῖχον, καὶ τείνων αὐτὸ πρὸς τὸν Τιάρκον προσέθεσε:

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, ξέρεις νὰ καθαρίσῃς ἕνα στάῦλο;

Ἀδιστάκτως, ὁ μικρὸς βοημὸς ἔβγαλε τὴν ρεδιγκόταν του, ἐπέταξε κάτω τὸ καπέλον του, καὶ δράξας τὸ ἐργαλεῖον, ἤρχισε νὰ ξεχωρίζῃ τὴν κόπρον ἀπὸ τὸ ἄχυρον μὲ τόσον ζῆλον καὶ μὲ τόσην δεξιότητα, ὥστε τὸ μοχθηρὸν μειδίαμα τοῦ ἀρχιιπποκόμου μετεβλήθη εἰς ἐπιδοκιμαστικόν.

— Καλά, ἐψιθύρισε, πολὺ καλά!.., Ἀλλ' ὁ κ. Καζινό, μὴ θέλων νὰ ὑποβιβασθῇ εἰς τόσῳ ταπεινὴν ὑπηρεσίαν ὁ πρώην ἀκόλουθος, ἠρώτησε:

— Φράντς, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν κάμετε τοὐλάχιστον ἡνίοχον;

Ὁ χονδρὸς Αὐστριακὸς ἐγέλασε δυνατά:

— Χά, χά, ἐμεῖς ἀρχίζομε πάντα ἀπὸ τὴν ἀρχή! εἶπε· δὲν γίνεται κανεὶς ἀρχηγὸς πρὶν γίνῃ στρατιώτης, καὶ ἂν θέλετε νὰ κρατήσω τὸν προστατευόμενον τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, τῆς Αὐτοκρατείρας, ἀφίστε με νὰ τὸν διευθύνω ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους μου ὑπηρέτας, εἰδεμὴ πάρτε τον.

Ὁ κ. Καζινὸ ὕψωσε τοὺς ὤμους καί, πλησιάσας τὸν Τιάρκον, τῷ εἶπε σιγά:

— Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μείνετε μὲ αὐτὸ τὸ κτῆνος, Τιάρκε!

— Θὰ μπορέσω μιὰ χαρά! ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ φίλος τῆς Ζινέττας. Ὠρκίσθηκα στὸν Αὐτοκράτορα νὰ μὴν ἐγκαταλείψω τὸν υἱόν του καὶ θὰ ὑπομείνω τὰ πάντα διὰ νὰ κρατήσω τὸν ὅρκον μου!

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἀφότου ὁ Λουδοβίκος ΙΗ' εἰσῆλθεν εἰς Παρισίους καὶ κατέλαβεν εἰς τὸ Κεραμεικὸν τὴν ζεστὴν ἀκόμη θέσιν τοῦ Ναπολέοντος, τὰ πάντα μετεβλήθησαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Τὰ παλαιὰ μέγαρα τοῦ πρεσβυτείου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, κλεισμένα πρὸ τόσου καιροῦ, ἤνοιξαν καὶ πάλιν τὰς πύλας των θριαμβευτικῶς, ἡ δὲ ἀρχαία ἀριστοκρατία, ἡ τρομοκρατουμένη ἀπὸ

«Φράντζ, σοῦ φέρνω αὐτὸν τὸν νέον Γάλλον...»
(Σελ. 336, στ. α'.)

τοῦ 1793, ἀνεφάνη πάλιν ὑπέροχος καὶ κυρίαρχος εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς περιπάτους.

Τὸ Παλαὶ-Ροαγιὰλ ἐγκατελείφθη ὡς ὑπενθυμίζον τὰ αἴσχη τοῦ Διευθυντηρίου, καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸν κέντρον εἶνε τώρα τὸ βουλεβάρτον τῆς Γάνδης. Ἐννοεῖται λοιπόν, ὅτι ὑπὸ τοὺς ὅρους αὐτούς, ἡ εὐημερία τοῦ δαντελλοπωλείου τῆς Ζινέττας εἶχε παρέλθῃ καὶ ἡ πελατεία της ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο ἀραιοτέρα. Οὔτε πολυτελῆ ἀμάξια ἀπέξω, οὔτε κομψαὶ κυρίαι ἀξιωματικῶν, συνοδευόμεναι ὑπὸ στρατιωτῶν ἐν στολῇ. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καμμιὰ γυναικούλα τῆς γετονειᾶς ἤρχετο νὰγοράσῃ κανένα ζευγάρι πλεκτὰ γάντια ἢ κανένα φισοῦ εὐθηνόν.

— Τί κρῖμα! ἔλεγεν ἡ κυρὰ-Σαμπώ· ἕνα μαγαζὶ ποῦ πήγαινε τόσῳ καλά!... Κερδίζαμε ὡς διακόσια φράγκα τὴν ἡμέρα, καὶ ἄξαφνα... τίποτα! Ἀχ, πότε θὰ γυρίσῃ ὁ Αὐτοκράτοράς μας;

Ἡ Ζινέττα ἤκουεν ἀφῃρημένη τὰ αἰώνια παράπονα τῆς γυραιᾶς της φίλης. Αὐτὴ ἐσυλλογίζετο μόνον τὸν Τιάρκον. Καὶ χθὲς ἀκριβῶς εἶχε λάβῃ γράμμα του ἀπὸ τὴν Βιέννην, ὅπου, πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον του, εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης.

Ποία κακοτυχία ἐπέμενε νὰ τοὺς κρατῇ αἰωνίως χωρισμένους! Ἐκείνη καντινιέρα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβεως; αὐτὸς κλεισμένος εἰς ἓν σχολεῖον εἰς τὸ Παρίσι. Εἰς τὸ Παρίσι ἐκείνη; αὐτὸς εἰς τὴν Βιέννην!..

Τοῦτο ἐσυλλογίζετο ἡ δυστυχὴς Ζινέττα, ὅταν ἡ θύρα ἐσπρώχθη μὲ ὁρμὴν καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὸ μαγαζὶ ἡ κυρία Σὰν-Ζέν.

Μόνον ἡ καλὴ στραταρχίνα δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὴν μικράν της φίλην Ζινέτταν. Ἤρχετο σχεδὸν καθεκάστην νὰ περάσῃ πλησίον της μίαν ἢ δύο ὥρας καὶ νὰγοράσῃ πέντε-ἓξ πραγματάκια, ἀναγκαιότατα δι' αὐτήν, ἀπαραίτητα καθὼς ἔλεγεν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα πραγματικῶς ἐφύλαττεν εἰς τὰ συρτάρια της, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ...

— Καλημέρα σας, κυρία δούκισσα! ἀνέκραξεν ἡ Ζινέττα περιχαρής. Δὲν ἤλπιζα νὰ σᾶς ἰδῶ σήμερα... Εἶνε ἀργὰ κ' ἐτοιμαζόμουν νὰ κλείσω.

— Ἐν πρώτοις, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σὰν-Ζέν, μὴ μὲ λὲς δούκισσα. Δὲν εἶμαι πιὰ δούκισσα, ἀφοῦ ὁ Κοντοδεκανέας ποῦ μοῦ ἔδωσε αὐτὸν τὸν τίτλον, ἔφυγε. Καὶ τώρα, πάρε αὐτό.

Ταῦτα λέγουσα, ἡ στραταρχίνα ἔτεινε πρὸς τὴν νεάνιδα ἕνα κύλινδρον χάρτου διπλωμένον ἐπιμελῶς. Ἡ Ζινέττα τὸν ἐπῆρε καὶ ἠρώτησε:

— Τί νὰ τὸ κάμω;

— Ἄνοιξέ το! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σὰν-Ζέν. Καὶ σιγώτερα προσέθεσε μὲ συγκίνησιν:

— Εἶνε δῶρον τοῦ Αὐτοκράτορος!

Ἡ κυρὰ-Σαμπὼ ἐπλησίασε καὶ ἡ Ζινέττα ἐξήγαγεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ περικάλυμμα μίαν εἰκόνα παριστῶσαν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης. Ἦτο ἀντίτυπον χαλκογραφίας τοῦ Ἰζαμπαὶ καὶ εἰκόνιζε τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολέοντος ἐν στολῇ ἐθνοφρουροῦ.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ Κα Σὰν-Ζέν, πῶς σοῦ φαίνεται;

Καὶ ἐνῷ ἡ Ζινέττα καὶ ἡ κυρὰ-Σαμπὼ ἐκύτταζαν μὲ συγκίνησιν τὴν προσωπογραφίαν, ἡ στραταρχίνα ἐξηγήθη:

— Ὁ Ναπολέων τὸ ἔστειλε στὸν Λεφέμπρ μὲ τὸν Κολαινκούρ... Δὲν εἶνε χαριτωμένο τὸ ἀγγελάκι μου;

Διὰ νὰ κυττάξουν καλλίτερα τὴν εἰκόνα, τὴν ἐκάρφωσαν εἰς τὸν τοῖχον μὲ καρφίτσες. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δύο κυρίαι τῆς παλαιᾶς ἀριστοκρατίας, ἐλκυσθεῖσαι ἀπὸ ἓν ὡραῖον δαντελλένιον καπελίνον, ποῦ εἶδαν εἰς τὴν προθήκην

τῆς Ζινέττας, εἰσῆλθον νὰ τὸ ἀγοράσουν.

Μόλις ὅμως ἀντίκρυσαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀετιδέως, ἐξύνισαν τὰ μοῦτρά των καὶ ἔκαμαν νὰ φύγουν.

— Σὲ τί σφηκοφωλιὰ πέσαμε; ἔλεγεν ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην· αὐτὲς ἡ γυναῖκες ἐδῶ θαυμάζουν ἐκστατικὲς τὸν υἱὸν τοῦ Μπουοναπάρτε! Πᾶμε νὰ φύγωμε!

— Ὄχι δὰ ἔτσι ἀμέσως, πρὶν μιλήσωμε λιγάκι! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σὰν-Ζέν, φράττουσα τὴν θύραν τῆς ἐξόδου.

— Βοήθεια! ἀνέκραξαν αἱ κυρίαι τρομάξασαι.

— Μὴ φοβᾶσθε! ὑπέλαβεν ἡ κυρία Σὰν-Ζέν, ὑποκλινομένη ὅσον ἠμποροῦσε κομψότερα· εἶμαι ἡ στραταρχίνα Λεφέμπρ, δούκισσα τοῦ Δάντσιγ.

— Μπᾶ! ἔκαμαν αἱ κυρίαι περιφρονητικῶς· μία δούκισσα τοῦ Μπουοναπάρτε;...

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη θυμωμένη ἡ κυρία Σὰν-Ζέν· μία δούκισσα τοῦ Μπουοναπάρτε, ἡ ὁποία δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Βασιλέα σας. Νὰ τὸν χαρῆτε αὐτὸν τὸν Λουδοβίκον ΙΗ', τὸν ἀρρωστιάρη, τὸν ἀρθριτικό, ποῦ τολμᾷ νὰ φορῇ στολὴ στρατηγοῦ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἀπὸ ποιὰ μεριὰ πέφτει τὸ στόμα τοῦ κανονιοῦ! Ξέρω, ξέρω ἐγὼ γιατὶ τρέμετε νὰ κυττάξετε τὸ παιδὶ αὐτό. Γιατὶ ἔχει τὸ βλέμμα τοῦ πατέρα του, τὸ βλέμμα τοῦ ἀετοῦ, ποῦ σᾶς ἐκεραυνοβολοῦσε, καθὼς καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας! Ὁρίστε, κυρίαι μου! Εἴσθε ἐλεύθερες νὰ φύγετε! Ἀλλὰ ὅταν θὰ πᾶτε στὴν αὐλή, νὰ πῆτε στὸ Βασιλέα σας ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ προτιμοῦν ἀκόμη τὸν ἄλλο!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ μόδα εἰς τὰς Ἰνδίας

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Γκάρο-Χίλ, ἐπαρχίας τῶν Ἰνδιῶν, φοροῦν τόσους πολλοὺς καὶ τόσον βαρεῖς κρίκους ὡς σκουλαρίκια, ὥστε ταὐτιά των παραμορφώνονται οἰκτρῶς. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ παριστᾷ ἕνα τοιοῦτον Ἰνδόν, τοῦ ὁποίου οἱ λοβοὶ ἔχουν τραβηχθῆ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν κοσμημάτων καὶ ἔχουν φθάσῃ σχεδὸν ὡς τοὺς ὤμους.

Ἡ πρώτη Ραπτομηχανὴ

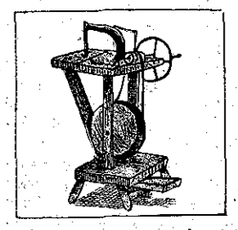

Ἡ εἰκών μας παριστᾷ τὴν πρώτην, τὴν ἀρχέγονον ραπτομηχανήν. Κατεσκευάσθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῷ 1842 καὶ εὑρίσκεται σήμερον εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Σουθ-Κένσιγκτων εἰς τὸ Λονδῖνον. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ράπτει ἀκόμη, ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν κάμνει οὔτε τὸ ψιλὸν «γαζί» οὔτε τὰ κεντήματα τῶν σημερινῶν τελείων μηχανῶν.

Περίεργον ἀερόπλοιον

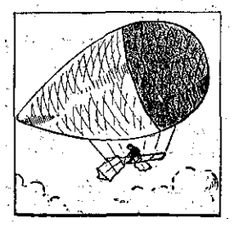

Ὁ κ. Λ. Ράϊναλδ, ἀπὸ τὸ Λὸς-Ἀντζελος τῆς Καλιφορνίας, ἐπενόησεν ἐσχάτως ἓν πηδαλιουχούμενον ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον δὲν κινεῖται διὰ τοῦ συνήθους μηχανισμοῦ (κινητῆρος) ἀλλὰ διὰ ζεύγους κωπῶν, ἐφοδιασμένων μὲ ἱστία, τὰς ὁποίας ὁ ἀεροναύτης χειρίζεται ὡς κώπας κοινάς. Ἀρκεῖ νὰ κωπηλατῇ κανεὶς εἰς τὸν ἀέρα διὰ νὰ κινῆται τὸ περίεργον τοῦτο ἀερόπλοιον.

Παίγνιον

Ρίψατε εἰς τὸ πάτωμα ἕνα μανδῆλι, σταθῆτε ἐμπρός του μὲ ἡνωμένους τοὺς πόδας, στηρίξατε τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐμπρὸς ἐπὶ τοῦ πατώματος, ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκών, θέσατε τὴν ἀριστερὰν ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν σας, καὶ ἔπειτα προσπαθήσατε νὰ σηκώσετε τὸ μανδῆλι μὲ τὰ δόντια σας. Θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε δυσκολώτατον.

Πρόβλημα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παλαιούσης Ἑλλάδος

ΛΕΥΣ	ΚΛΕ	ΡΟ	ΤΕ	ΠΟ
ΑΡ	Η	ΤΡΑ	ΔΟ	ΣΕΙ
ΤΗ	ΔΩΝ	Α	Ο	ΜΙΣ
ΛΕ	ΤΟΣ	ΠΑ	ΧΙΛ	ΜΑ
ΛΗ	ΧΟΣ	ΛΩΝ	ΜΝΟΣ	ΣΟ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν ἑκτὼ λέξεις σημαίνουσαι: Ὁμηρικὸν ἥρωα, Βασίλισσαν, Ἱστορικόν, Θεάν, Θεόν, Βασιλόπαιδα, Νομοθέτην καὶ Νῆσον.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάδαν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 39ου φυλλαδίου

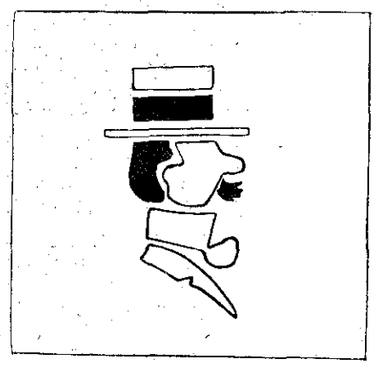

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν τὰ ὀκτὼ τεμάχια διὰ ναποτελεσθῇ ἡ ζητηθεῖσα γελοιογραφία.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ἴδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ, Κεφ Β

Η ΛΙΜΝΗ—Η ΣΕΛΗΝΗ

Εἶνε μιὰ ὥραία θερινὴ βραδυά. Εὑρίσκομαι εἰς τὸ νησάκι τῆς λίμνης μας. Ἡ φύσις εἶνε ἥρεμος. Μακρόθεν ἀκούεται κάποιον ἐγχώριον ᾆσμα. Σκότος καλύπτει ὅλα, καὶ μόλις διακρίνονται τὰ πολυπληθῆ καϊκια. Ξάφνου ὅμως τὸ σκότος διατρυπᾶται ἀπὸ ἀργυροχρώμους ἀκτῖνας, ὁλονὲν τὸ φῶς γίνεται ζωηρότερον καὶ ὡς πύρινη σφαῖρα ὑψοῦται εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ σελήνη. Αἱ ἀκτῖνες της διατρυποῦν τὸ σκότος καὶ διαχύνονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης. Σιγανὸ ἀεράκι μόλις κινεῖ τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τῶν πλατάνων τῆς παραλίας τοῦ νησιοῦ, τῶν ὁποίων αἱ σκιαὶ φαίνονται γιγαντιαῖαι ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης. Μακρόθεν διακρίνονται τὰ φῶτα τῆς πόλεώς μας. Τὸ θέαμα εἶνε μαγευτικώτατον ὥστε μένω ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, θαυμάζων τὴν ὡραιότητα τῆς φύσεως. Σιγὰ-σιγὰ ὁ κόσμος ἀποχωρεῖ, τὰ τραγούδια παύουν καὶ ἡ λίμνη βυθίζεται εἰς νεκρικὴν σιγήν. ***Δωδωναῖος***

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Προπέρσι εἴχαμεν μιὰ δασκάλισσα πολὺ αὐστηρὴ καὶ τρομερὴ φωνακλοῦ, ἀλλὰ τὸ δεύτερον αὐτὸ ὠφεῖλετο ἴσως καὶ εἰς τὴν ὀλίγην βαρυκοΐαν της. Μία συμμαθήτριά μας εἶχε τὴν θαυμαστὴν ἱκανότητα νὰ πομιμῆται ὁμιλίας διαφόρων. Ἀστὴ γειτονιά μας κατοικοῦσαν δύο χωρατίτσσαις, ποῦ κάθε τόσο ἔβγαιναν εἰς τὰ παράθυρα καὶ ἔστεναν κουβέντα. Μίαν δὲ ἀπὸ τὰς συνομιλίας των ἀπεφασίσθη νὰ μιμηθῇ ἡ συμμαθήτριά μας προσθέτουσα, ἐννοεῖται, καὶ ὅ,τι μᾶς ἐσύμφερεν. . . Ἐχώθη λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὸ τελευταῖο θρανίο καὶ ἄρχισε τὴν κουβέντα :

—Καλὴ-σπέρα, κουμπάρα μου, ἀπὸ τὰ χτὲς ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ, τί μοῦγινες ;

—Καλῶς τὰ μάτια σου, κυρά μου, τί νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἄδεισα νὰ βγῶ, ἔχω, βλέπεις, μικρά !

Ἀρχίσαμεν γέλια δυνατά. Ἡ δασκάλισσα καταθύμωσε καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς φωνάζῃ : «Δὲν ἀντρέπεσθε ποῦ ἀντὶ νὰ ἐργάζεσθε, κάθεσθε καὶ προσέχετε ἀστὲς ἀνοησίαις τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης γειτόνισσας;» Ὥστε δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ τὸ παιγνίδι. Ἐξηκολούθησε λοιπόν:

— Μπᾶ ! τήραξε, κουμπάρα μου, κεῖνα τὰ καϋμένα τὰ κορίτσια τέτοια ὥρα νὰ κάθουνται νὰ ῥάβουνε, καὶ τί προκομμένα ποῦ εἶνε ! δὲ σηκώνουνε τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ βελόνι.—Ναί, τὰ καϋμένα, ἔχουνε ὅμως μιὰ κακιὰ δασκάλα, ἄκου ! ἄκου ! πῶς τοὺς φωνάζει !

— Κλείσατε, μᾶς διέταξεν ἡ δασκάλισσα, ἀμέσως τὸ παράθυρο ! — Μά, κυρία, μὲ τέτοια ζέστη δὲν νομίζετε πῶς θὰ σκάσουμε ; τῆς εἴπαμε. — Καλά, ἀλλὰ μὴ ξαναγελάστε γιὰ τὲς κουταμάρες ποῦ ἀκοῦτε, γιατὶ θὰ τιμωρηθῆτε ὅλες !

Ὥστε ἀκόμη δὲν κατάλαβε τίποτε· τόσο τὸ καλύτερο, ἐξακολουθήσαμε :

—Ἀ'! μπᾶ, δὲν εἶνε καὶ τόσο κακιά. μόνο ποῦχει τὸ ἐλάττωμα νὰ φωνάζῃ ἡ κακότυχη, καὶ δὲν εἶνε μικρὸ αὐτό ! — Καλά λές, κυρά μου, μὰ ἔλα ποῦ αὐτὴ δὲν τὸ καταλαβαίνει γιὰ νὰ τὸ κόψῃ· ἀλλ' ἂς τἀφήσουμε, γιατὶ δὲν ἀδειάζω τώρα· καλὸ βράδυ καὶ καλὲς ἀντάμωσες αὔριο.—Ἀστὸ καλὸ κουμπάρα μου.»—Καὶ ἡ συνομιλία ἐτελείωσε. Τότε πιὰ καμμία δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ὅλες ἀρχίσαμε γέλια ἀτελείωτα. Ἀλλά, περίεργο, ἡ δασκάλισσα, ἀντὶ ὅπως πάντα νὰ μᾶς ἐπιβάλῃ σιωπὴ μὲ τὲς συνηθισμένες ἀγριοφωνάρες της, μᾶς συνεβούλευσε ἁπλῶς νὰ ἡσυχάσωμε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν τάξι. Ἔ ! θὰ τὸ πιστεύσετε ; ἀπὸ τότε δὲν μᾶς ξαναφώναξε τόσο δυνατά. Ὥστε τὸ παιγνίδι μας εἶχεν ἐπιτύχῃ !

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ

Ἀστὸ μολυβένιον οὐρανὸ βροντᾷ, βροντᾷ [κι' ἀστράφτει.
Δὲν εἶνε ὥρα ποῦ ἔβλεπες ὅλο χαρὰ καὶ [γέλιο.
Καπνούς, λές, βγάζει ἡ θάλασσα· θαρρεῖς [ἀστὰ βάθη ἀνάφτει.
—Τί ὄνειρα πάλι νἀσβυσε τὸ κῦμα τὸ [ἀγριεμένο ;
Κι' ἕνα πουλί—ποῦ ἐβρέθηκε μέσα 'στὴν [τόση ἀντάρα ;—
Δὲν τὸ τρομάζει ὁ κεραυνὸς κι' ἡ τόση [σκοτεινιά,
κάτω ἀπ' τὴ στέγη κελαϊδεῖ μὲ ἀγάπη, μὲ [λαχτάρα,
γιὰ τὸ γαλάζιον οὐρανὸ καὶ τὴν καλο-[καιριά.

Ἀστὴν πονεμένη τὴν ψυχὴ ποῦ ἡ συμφορὰ [τὴ δέρνει,
ὅσο ἂν χτυποῦν τὰ κύματα κι' ὁ οὐρανὸς [βροντᾷ,
ὅσο κι' ἂν εἶνε ἡ θλίψι μας ἀσήκωτη, βαρειά,
κάποιο πουλί, γλυκὸ πουλί, ἡ Ἐλπίδα, [κρυφοψέλνει !

Ἀφρόκρινο

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Τὸ ἀερόστατον προχωρεῖ μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα. Ξεύρετε, ἐπιχειρῶ ταξείδιον εἰς τὴν πολυπόθητον Σελήνην. Ἡ γῆ δὲν φαίνεται πλέον εἰμὴ ὡς ἄστρον.

Προχωρεῖ ἀκόμη πολὺ καὶ αἴφνης σταματᾷ κάπου προσέκρουσεν.

Μπᾶ, ἔφθασα κι' ὅλας ! εἰς τὴν Σελήνην ! ! Σκύπτω μία στιγμὴν ἀπὸ τὸ ἀερόστατον καί, ὦ τί θαῦμα, ἔχω προσκρούσει εἰς ὄρος ἀδαμάντων. Πηδῶ κατὰ γῆς διὰ νὰ συλλέξω ὀλίγους καὶ βλέπω ἔναντί μου δάση πορτοκαλεῶν μὲ θεόρατα ὕψη καὶ μυθώδεις καρπούς... Ὁ ποταμὸς παρέκει ῥέει λεμονάδαν καὶ κρέμαν.

Κατέρχομαι τοῦ ὄρους· εἰς τοὺς πρόποδάς του ὑπάρχουν ὠρυχεῖα ζαχάρεως καὶ σοκολάτας.

Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν πέριξ διὰ νὰ ἰδῶ κανένα καὶ ζητήσω πληροφορίας... Διακρίνω εἰς ἕνα κάμπον ἐκεῖ πλησίον βοσκὸν μὲ γιγαντιαῖον ἀνάστημα...

Τὸ ποίμνιόν του εἶνε ἀπὸ λέοντας, λύκους, πάνθηρας καὶ ὀρνοκέρους. Ὁ ὑλαξ εἶνε ἓν πρόβατον ! Πλησιάζω τὸν βοσκόν, τὸν ἐρωτῶ, ἑλληνιστὶ ἐννοεῖται, ποῦ εἶνε ἡ ὁδὸς ἡ ὁδηγοῦσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν, καὶ ποῦ εἰμπορῶ νὰ εὕρω πηγὴν ὕδατος διὰ νὰ πίω.

—Ἰδού, μοῦ εἶπε, δεικνύων ὁδὸν ἐστρωμένην μὲ μαργαρίτας, καὶ τῆς ὁποίας ἡ κόνις ἦτο ἐκ χρυσοῦ, εἶνε ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ὕδωρ ὅμως, μικρέ μου, δὲν ἔχομεν, διότι ἐδῶ βρέχει οἶνον καὶ κογιάκ, ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι εἰς τὰ ἐργαστήρια κατασκευάζομεν, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀκριβόν.

Καὶ ἐνῷ τὸν ἤκουα ἔκπληκτος, βλέπω ἕνα λαγὸν ὑπερμεγέθη νὰ κυνηγᾷ ἕνα μικρὸν σκύλον. Καλέ, τί εἶνε αὐτὸ πάλιν ! Τρέχω διὰ νὰ προφθάσω τὸν βοσκόν, ὁ ὁποῖος ἀπεμακρύνετο· καὶ ἔντρομος... ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς μου διότι εἶχον πέσει ἀπὸ τὴν κλίνην...

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ***Γλυκεῖα Ἐλπὶς***

ΕΥΓΕΝΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ὁ Τάσσος, εἷς ἐκ τῶν μεγαλητέρων ποιητῶν τῆς Ἰταλίας εἶχε καὶ ἐχθρούς, οἵτινες ἐφθόνουν τὴν δόξαν του. Αἱ διαβολαὶ καὶ αἱ συκοφαντίαι ἐνὸς ἐξ αὐτῶν κατέληξαν εἰς τὸ νὰ φυλακισθῇ ὁ μέγας ἀνήρ. Οἱ φίλοι του ἔσπευσαν τότε νὰ ἀποκαλύψουν τὴν αἰσχρὰν πρᾶξιν τοῦ ἐχθροῦ του ὡς καὶ μέσον διὰ νὰ ἀπολεσθῇ ἡ ὑπόληψις τοῦ συκοφάντου ἐκείνου. Ὅταν ὅμως ἠρώτησαν τὸν μέγαν ποιητήν,—Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Τάσσος, δὲν θέλω νὰ ἀφαιρέσω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον οὔτε τὴν τιμὴν οὔτε τὴν ζωήν· ἐπεθύμουν μόνον νὰ τῷ ἀφαιρέσω τὴν θέλησιν τοῦ νὰ πράττῃ τὸ κακόν. Αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ μόνη μου ἐκδίκησις !

Φιλέρημος Τρυγὼν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τοτὸς πρὸς τὴν μητέρα του :

— Τί καλότυχος, μαμμά, ἐκεῖνος ὁ ζητιάνος· θὰ κοιμᾶται ἥσυχα τὴ νύκτα χωρὶς νὰ βλέπῃ κακὰ ὄνειρα.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρες ;

— Μὰ ἀφοῦ εἶνε τυφλός ; !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Περιστερᾶς

***

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης παίζει μὲ ἕνα φυστικοπώλην «μονὰ ἢ ζυγά». Ὁ φυστικοπώλης τὰ ἔλεγε πάντα «μονά» καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔχανε, ἔχανε, ἔχανε. . . Εἰς τὸ τέλος ἔχασε καὶ τὴν ὑπομονήν :

— Μὰ ἐσύ, παιδί μου, τοῦ λέγει μὲ θυμόν, ὅλα τὰ φυστίκια στὸ καλάθι σου τὰ ἔχεις μονά !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀεροναυτοπούλας

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΤΟΙΧΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΦΙ

Κάποιος τοῦ τοίχου βιαστικὰ
Μ' ἕνα καρφὶ σπαραχτικὰ
Τὰ πέτρινα τὰ σωθικά
Ξεσχίζει, κ' ἔτσι ὁ τοίχος,
Ποὺ μόν' ὤς τότε ὁ ἦχος
Ἀπαλοχάϊδευε γλυκά,
Φωνάζει:—Μή, τὸ Θεό,
Τόσο φριχτά, καρφὶ σκληρό,
Τὰ σπάγχνα μου σπαράζεις!
Καὶ τὸ καρφὶ τοῦ λέει : «Ἀφορμὴ
Δὲν εἶμαι ἐγώ, καὶ τόσο μὴ
Μὲ μένανε τὰ βάζεις·
Φταίστης ἐκεῖνος, πίσω
Ποὺ μὲ χτυπάει, εἶναι μόνο,
Καὶ γιὰ νὰ σὲ τρυπήσω...
Διπλὸ ὑποφέρω πόνο !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 7ην Σεπτεμβρίου 1910

ΣΑΣ ἐξήγησα καὶ ἄλλοτε, *Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς*, ὅτι δὲν εὐκαιρῶ νὰ δίδω διευθύνσεις καὶ ὀνόματα συνδρομητῶν. Τὸ ἠρνήθην εἰς ὅλους καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω ἐξαίρεσιν διὰ τὴν «Διαπλασιακὴν Αὐτοκρατορίαν».

Πιστὴ Φίλια, ὁ τόμος ποῦ περιέχει τὸν «Ἀκόλουθον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος» τιμᾶται δρ. 3,50. Κρύο λοιπὸν στὴ Λωζάννη, ἔ ; Εὔχομαι καλὴν διαμονὴν καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Νίτσαν. Φυσικά, εἰς ἕνα ξένον τόπον, ὅπου οἱ Ἕλληνες εἶνε τόσον ὀλίγοι, πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς συγγενεῖς.

Ἡ φύσις, *Δωδωναῖε*, ἐπροίκισε τοὺς κόρακας μὲ τὸ ἔνστικτον αὐτὸ διὰ νὰ προφυλάσσωνται. Εἶνε ὠφέλιμα πτηνὰ εἰς τὴν γεωργίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ σκοτώνωμεν.— Θὰ εἴπω εἰς τὴν *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* ὅτι συμφωνεῖς μὲ τὴν ἰδέαν της ὅτι τὸ σχολεῖον διὰ τοὺς μικροὺς εἶνε ὅπως τὸ καφενεῖον διὰ τοὺς μεγάλους, «ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἀμελεῖς, οἱ ὁποῖοι δι' οὐδὲν ἄλλο πηγαίνουν παρὰ διὰ νὰ φλαροῦν».

Ἀπεναντίας, *Ἀλέξανδρε Μαυροκορδάτε*, αἱ συχναὶ ἐπιστολαί σου μ' εὐχαριστοῦν πολύ. Ὁ κ. Κουταγαθὸς δὲν ἐνεκρίθη. Ἀφοῦ δὲν ἔχῃς τίποτε ἄλλο νὰ διαβάζῃς τὸ μεσημέρι καὶ σοῦ ἀρέσουν τόσον οἱ τόμοι μου, φρόντισε νὰ προμηθευθῇς μερικούς.

Λαιρευτὴ Γαλανόλευκη, τυχαίνει καμμιὰ φορὰ νὰ τελειώνῃ ὁ τόπος ποῦ ἔχω δι' ἀλληλογραφίαν καὶ νὰ μένουν ἀκόμη μερικὰ ὡραῖα γράμματα πρὸς ἀπάντησιν. Τότε τἀναφέρω ὅλα μαζί, εἰς τὸ τέλος. Σύμπτωσις λοιπὸν εἰς τὰ τελευταῖα αὐτὰ νὰ τύχουν δύο-τρεῖς φοράς καὶ ἰδικά σου. Τὸ σημερινόν σου, μὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ κυνηγιοῦ, ὡραιότατον.

Ὁ φίλος μου *Μακεδών*, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸν τόμον ποῦ ἐζήτησε, μοῦ γράφει : «Πᾶς Ἑλληνόπαις ἔχει τὸ αὐτὸ χρέος νἀγαπᾷ τὴν Πατρίδα, τοὺς Γονεῖς καὶ Σέ. Δὲν τὸ γράφω διὰ νὰ σὲ κολακεύσω. Γράφω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἔγραφε πᾶς Ἑλληνόπαις.» Πόσον μὲ συγκινοῦν τέτοια λόγια ! καὶ πόσον θάρρος μοῦ δίδουν εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ποῦ κάμνω !

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, *Αἴσωπε*, διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ περιμένω τὸ ξεσπάθωμά σου. Τὰ ἐξοδά μου εἶνε πολὺ μεγάλα, ἡ συνδρομὴ σχετικῶς μικρά, καὶ δι' αὐτὸ οἱ συνδρομηταὶ καὶ οἱ ἀναγνῶσταί μου, ἂν καὶ πολυπληθεῖς, δὲν φθάνουν νὰ μὲ ἱκανοποιήσουν. Εἶνε δὲ ἀκόμη καὶ αἱ καθυστερήσεις ποῦ σᾶς ἔλεγα. Ἀλλ' ὅταν ἔχω τόσον ἐνθουσιώδεις καὶ ἀφοσιωμένους φίλους σὰν ἐσέ, δὲν φοβοῦμαι τίποτε !

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, *Ξανθὴ Μουσμέ*. Μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς. Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.

Κερκυραϊκὴ Αὔρα, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ. Καὶ βέβαια ὅτι τὸ «Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς» εἶνε χρήσιμον καὶ εἰς τοὺς μεγάλους. Τὰ σέβη μας στὴν καλή σου μητέρα, ἡ ὁποία εἶνε καὶ γιαγιά, καὶ πολλὰς εὐχὰς ἀπὸ τὴν γιαγιά μας, ἡ ὁποία εἶνε καὶ δική σου.

Καλλίφυλλον Ρόδον, ἐννοῶ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς ἐξομολογήσεώς σου. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν ἔπρεπε νἀφίσῃς τόσον καιρὸν τὸ καλαμάρι σου νὰ ξεραθῇ... Ταποτελέσματα τῆς Ζωγραφικῆς θὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ ἀδελφός σου, *Εἶμαι Ζακυνθία*, θὰ εὕρῃ πολλοὺς φίλους μου εἰς τὴν Ροβέρτειον Σχολήν, ὅπου πηγαίνει. Βεβαίως, ἐλεύθερα εἰμπορεῖς νὰ τῷ στέλλῃς τὸ φύλλον. Καὶ γράψε του πολλὰ χαιρετίσματα καὶ καλὰς προόδους.

Καλῶς ἤλθατε, *Μικρομέγα*. Δὲν τὰ ἐλησμόνησα ἐγὼ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἐγκεκριμένων, ἀλλ' ὁ κλῆρος. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποῦ λές, ὁ κ. Φαίδων ἦτο εἰς μίαν ἄλλην *πρώτην*. Σχετικῶς μὲ αὐτὰ ποῦ γράφεις, σὲ πληροφορῶ ὅτι καὶ ὁ κ. Δ. Κακλαμάνος, ἐκ τῶν κριτῶν τοῦ Ἀβερωφείου, ἔγραψεν εἰς τὴν «Ἑστίαν» ὅτι ἂν ὁ «Περασμὸς» ὑπεβάλλετο εἰς τὸν διαγωνισμόν, κατὰ τὴν γνώμην του ἔπρεπε νὰ βραβευθῇ.

Φίλεργος Ἠγεμονίς, σοῦ ἔστειλα τὸ βιβλίον. Σὲ τιμᾷ ἡ ἰδέα σου τοῦ νὰ καταρτίσῃς πλήρη συλλογὴν ἀπὸ παλαιούς μου τόμους. Καὶ μάλιστα ἀφοῦ ὀνειρεύεσαι νὰ τὸ κάμῃς μὲ λεπτὰ ποῦ θὰ κερδίζῃς μόνη σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ εὔχομαι νὰ διορισθῇς γρήγορα. Τί ξεσπάθωμα τότε, ἔ ;

Πρὸς ὅλους ὅσοι μοῦ γράφουν τόσα καλὰ λόγια διὰ τὴν καλήν μας Γιαγιάν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος της, καὶ διὰ τὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαίδωνος, θερμὰς εὐχαριστίας ἀπ' ὅλους μας. Πληροφορῶ δὲ τοὺς ἐρωτήσαντας, ὅτι τέκνα τῆς σεβαστῆς γιαγιᾶς μας εἶνε καὶ ὁ διαπρεπὴς ἰατρὸς κ. Μιχαὴλ Παπαδόπουλος, καὶ ἡ κυρία Σταματ.να, σύζυγος τοῦ προσφιλοῦς συνεργάτου μου κ. Ἀριστ. Π. Κουρτίδου.

Διὰ τὸ Δημοψήφισμα

Εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας ἐγκαινιάζεται σήμερον, κατὰ πρότασιν ὁμάδος φίλων μου, ἰδιαιτέρα στήλη διὰ τοὺς ὑποψηφίους. Εἰς αὐτὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ δημοσιεύῃ πρὸς ὑπόμνησιν τὸ ψευδώνυμόν του, ἀπαξ ἢ πολλάκις, πληρώνων 25 λεπτὰ τὴν φοράν. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι δὲν ἀποκλείονται καὶ ἐκτενέστεροι σχετικαὶ ἀγγελίαι, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Προκηρύξεως καὶ κατὰ τὸ σύνηθες Τιμολόγιον.

Ἂν τυχὸν ὑποψήφιός τις θέλῃ νὰ δημοσιεύσῃ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του καὶ τὴν εἰκόνα του, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του καὶ 5 δραχμὰς διὰ τὸ *κλισὲ* ποῦ θὰ κάμω καὶ διὰ τὸν χῶρον, τὸν ὁποῖον θὰ καταλάβῃ τοῦτο εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας. Ἡ εἰκὼν ἀπὸ οἱανδήποτε φωτογραφίαν, θὰ γίνεται εἰς μικρὸν σχῆμα (2×2 τὸ πολύ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : Διάφορα τῆς *Ἐλάφου τῆς Αἰγύπτου*.—«Γλυκοχαράματα» τῶν *Σκόρπιων Μενεξέδων*.—Δύο μεταφράσεις τῆς *Φιλέργου Ἠγεμονίδος*.—«Ἡ ἀγάπη τοῦ πτωχόπαιδου» τῆς *Φλογέρας τοῦ Βασιλῆᾳ*.—Δύο διηγημάτια τῆς *Ξανθῆς Μουσμέ*.—«Σελίδες Ἡμερολογίου» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*.—«Τὸ ἄνοιγμα τῶν σχολείων» τοῦ *Αἰσώπου*.—«Τὸ χάρισμα τῆς Μοίρας» τῆς *Τσιγγαρέλας*.—Διάφορα μικρὰ τῆς *Κυματιζούσης Κυανολεύκου*.

Ἀπορρίπτονται : «Ὁ Νῶε καὶ ὁ ἀμπελών του» (γνωστόν.)—«Νοημοσύνη κυνός» (γλῶσσα μεταφράσεως σχολαστική.)—«Τὸ χαθὲν στοίχημα» (ἀκατάληλον.)—«Διατί ἔπρεπε νὰ νικήσουν οἱ Γερμανοὶ» (ὁμοίως.)—«Ἰταλικὸν Ἀνέκδοτον» (ὁμοίως.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Μαγεμένη Φλογέρα*, α. (Α. Α.) *Νάρκισσος*, α. (Ι. Ζ.) *Ναυτόπουλο τοῦ Ἀβέρωφ*, α. (Ν. Σ. Λ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Περιπαθὴς Μελωδία*, κ. *Χαρίεσσα Χελιδών*, α. *Νεράϊδα τῆς Λίμνης*, κ. *Γλυκὸ Χαμόγελο*, α. *Ἑλληνικὴ Ἰδέα*, α. *Ἀνεμοζάλη*, κ. *Ἡρωϊκὴ Κρήτη*, κ. *Πεντάμορφη*, κ. *Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά*, κ. *Κραυγὴ τῆς Πατρίδος*, κ. *Ροδίζουσα Αὐγή*, α. *Πυγολαμπίς*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ *Ἀπελπὶς Ἐλπὶς* (0) μὲ *Ὠχρὰν Λαίδην, Μαῦρα Μάτια, Ὑπερήφανο Γιασεμί, Ἄπτερον Νίκην*· — ἡ *Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις* (0) μὲ *Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Ξανθὴν Μουσμέ, Ἰδανικότητα, Κάρμεν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα·) *Ἐπτάφωτον Πλειάδα* (τετράδια ἔστειλα· ἔχω τώρα τἀποτελέσματα· ἅμα δημοσιευθοῦν μερικά, θἀρχίσω πάλιν νέους Διαγωνισμούς·) *Ἑλληνικὸν Ὕμνον* (εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ πράγματα, πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονήν·) *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων* (ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ παυθέντες καθηγηταὶ θἀνκπληρωθοῦν μὲ καλλιτέρους· ὥστε τοῦ χρόνου θὰ σ' ἔχω ἐδῶ ; τί χαρά !) *Ἑλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου* (αἱ συμπληρωματικαὶ λύσεις ἑνὸς φυλλαδίου πρέπει νὰ γράφωνται καὶ αὐταὶ εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου καὶ ὄχι μαζὶ μὲ τὰς λύσεις τοῦ ἑπομένου·) *Βολταῖρον* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἐρνάνην* (ἔχει καλῶς· τώρα περιμένω τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Τσιγγαρέλαν* (τετράδια καὶ βραβεῖα ἔστειλα· σοῦ πέρασε τὸ κέντημα τῆς μέλισσας ;) *Λευκὴν περιστερὰν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Γ. Ἀλ. Σταυρ.* (τὸ κατήγγειλαν καὶ ἄλλοι· ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Καπετὰν Φασαρίαν* (ἔχει καλῶς·) *Μαυροθαλασσίτην* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· θἀναφερθῇς εἰς τ' ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπαθώματος κ' ἐκεῖ θὰ ἰδῇς τί δῶρα θὰ πάρῃς·) *Λείλὰν Σουλτάναν* (εὐχαριστῶ·) *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνα* (ἐλήφθησαν·) *Φλογέραν τοῦ Βασιλῆᾳ* (βραβεῖον ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Κάρμεν* (ἔστειλα· ἡ γιαγιά σᾶς στέλλει τὴν εὐχήν της· τὰ κοριτσάκια σᾶς ἀντασπάζονται·) *Νάρκισσον* (κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ· τὸ παράκανες ὅμως νὰ εἶσαι δέκα χρόνια συνδρομητὴς καὶ ποτὲ νὰ μὴ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κίνησιν· νὰ σὲ ἰδῶ τώρα !) *Μαραμένο Λουλουδάκι* (κ' ἐγὼ λυποῦμαι, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ! . . καὶ πάλιν αἱ διακοπαὶ ἐδῶ εἶνε ! . .) *Βουλγαρομάχον* (θὰ σὲ εἰδοποιήσω ἂν εὑρεθῇ καμμία θέσις· δύσκολον ὅμως ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις·) *Φαιδρὸν Ἀδάμαντα* (εἴμεθα σύμφωνοι· εὐχαριστῶ διὰ τὸ σταλέν·) *Ἀνθοστόλιστον Ἐξοχὴν* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· ἔστειλα τὸν 18ον τόμον·) *Γλυκοχάραμα* (ἔχει καλῶς· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο λόγος νὰ μὴ μοῦ γράψῃς ! ἔτσι εἶχα δύο στερήσεις·) *Αἴγειρον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Σκόρπιους Μενεξέδες* (τὸ καλοκαίρι, ὅταν κάθε ὑπηρεσία παραλύει κάπως, συμβαίνει ἐνίοτε αὐτό· ἀλλὰ τὸ φθινόπωρον πάλιν ἐπανερχόμεθα εἰς τὸ καθεστώς·) *Ἑλλάδα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου* (ὄχι, ἡ εὔφημος μνεία

δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ 'Αθρόον·) *Ποθητὴν Κωνσταντινούπολιν* (μοῦ ἔγραψαν ὅτι θὰ φροντίσουν ὁ κ. Φάκ ἔχει τώρα ἄλλας ἀσχολίας καὶ δὲν εὐκαιρεῖ νὰ εἶνε συνεργάτης μου παρὰ ἐκτάκτως·) *Ἐλάφων τῆς Αἰγύπτου* (ἔγεινες καλά; γράψε μου·) *Ἀνδρεῖον Ἄνδριον* (ναί, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μοῦ τὴν στέλλεις·) *Ροδοδάκτυλον Ἠώ* (ὄχι·) *Γόρδιον Δεσμὸν* (βραδεῖα ἔστειλα·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (ποῦ ἀνανέωσεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν της καὶ εἶνε ἡ 52α, μιμηθῆτέ την ὅσοι μὲ ἀγαπᾶτε!) *Λευκὴν Περιστερὰν* (ποῦ ἔχει καὶ αὐτὴ ἕνα ὡραῖο κουκλόσπιτο, ἀλλὰ δὲν φωτίζεται μὲ ἠλεκτρικό!) *Γαλανὴν Σταυροφόραν* (ἐμπρός λοιπόν, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός!) *Ἥσυχο Ἀεράκι, Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 *Σεπτεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 5 Ὀκτωβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ταχυδρομείῳ μας εἰς φακελλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

419. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου γλυκύ,
Λευκὸν τὸ δεύτερόν μου·
Πολύχνη ἑλληνική
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη

420. Συλλαβόγριφος

Ἓν μόριον, εἷς σύνδεσμος
Μὲ μίαν μετοχήν,
Ἀμέσως ἐσχημάτισαν
Ἐκ τῆς Γραφῆς κριτήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σίφους

421. Στοιχειόγριφος

Κάτοικος ἐνδόξου κράτους εἶμαι
Ὅπως ἔχω ἂν μαφίσης·
Στὸν βυθὸν τοῦ Ἑλλησπόντου κεῖμαι,
Ἂν τὸ τελικόν μου σβύσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπύρου Δ. Μετούση

422. Βέλος

Νάντικαταταθοῦν οἱ ἀστερισκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰναγιγνώσκεται: καθέτως, Ἀθηναῖος στρατηγὸς καὶ πολιτικός· εἰς τὴν αἰχμήν, δεξιᾶ στοιχεῖον, ἀριστερᾷ ἐπίρρημα τόπου· κάτω δεξιᾷ κατὰ σειράν: ἄνθος, ἀριθμητικόν, θεά, ἔντομον· δεξιᾷ: νῆσος, εὔφλεκτον ξύλον, χρονικὸν ἐπίρρημα καὶ κτητικὴ ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίνου Πέτρου

423. Ἐπιγραφὴ

Ν Ν Ν
ΟΥ ΔΙΠ ΔΟΞ
ΤΟΠΙΑΕΜΝΙΑΑ
ΔΑΕ ΗΑΝ
Ι Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Φασαρία

424—426. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Τρώγαμε ἡ τρεῖς μας
Κάτω στὸ γιαλό:
Γὼ καὶ ἡ Μαρία
Καὶ ἡ Ἀργυρώ,
Νόστιμα φουντούκια
Μύγδαλα γλυκά.
Ἔξαφνα τρία ζῶα
Βλέπω ἀπὸ μακρυά...
—Μὰ τί ζῶα; —Χά, χά, χά!
Τί ἀφηρημένη!
Μὰ λοιπὸν δὲν τἄκουσες;
Στᾶπα ἡ καϊμένη!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀφρόκρινο

427—431. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

οὖς – ὅσα – κριὸς – οἶος – ὅλως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑπταφώτου Πλειάδος

432—433. Φωνηεντόλιπα

1.— αάε - ο - εο
2.— εεη - ο - α

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κρίνου

434. Γρίφος

τὸ τὸ τὸ